

Avoliitto

Yhä useammat "kristityt" ovat alkaneet puhua avoliiton puolesta, että se olisi Jumalan silmissä sama kuin avioliitto. Miksi ihmeessä sitten pitää mennä naimisiin, jos kerran avoliitto on jo avioliitto? Miksi suositella uskovaisille avoliittoa, jos he ovat naimisissa jo silloin, kun muuttavat yhteen asumaan tai harjoittavat seksiä ennen vihkitöimitystä?

Ennen kuin luet pitemmälle, esitän sinulle muutaman kysymyksen. Rehellinen vastaus näihin voi johdattaa sinut askeleen lähemmäksi Jumalan sanan ilmoittamaa totuutta avioliitosta ja avoliitosta: kumpi on varmasti Jumalan tahto?

Onko väärin solmia avoliitto?

Onko väärin elää avosuhteessa?

Oletko varma?

Kumpaa suosittelet varmana Jumalan tahtona uskovaiselle?

Jos avoliitto olisi avioliitto, niin vihkiminen avoliittoon olisi turha perinnäissääntö ja hääjuhlasta aiheutuisi ylimääräistä kuluja sekä haittaa. Olisi ehdottomasti viisaampaa suositella uskovaisille avoliittoa avioliiton kustannuksella. Samoin voitaisiin tehdä jumalattomille. Ei ole mitään syytä suosia avoliittoa, jos avoliitto on avioliitto Jumalan silmissä niin kuin eräät väittävät. Sitä liittoa kannattaa suositella, joka on parempi ja joka on selkeästi Jumalan tahto. Jos joku tämän kirjoituksen lukemisen jälkeen suosittelee avoliittoa, niin hän pitää sitä parempana kuin avioliittoa.

Jos joku hyväksyy avoliiton uskovaisille, niin hän hyväksyy sen myös uskosta osattomille ja pitää sitä avoliittoon rinnastettuna sekä sen vertaisena. Kumma ja ikävä kyllä, niin uskosta osattomat eivät pidä avoliittoa avoliittona vaan karttavat avoliittoa. Kun kysyt heiltä, ovatko he naimisissa, niin he vastaavat rehellisesti: "emme ole!" Vain "uskovaiset" väittävät olevansa naimisissa, kun elävät avoliitossa. On se vain merkillinen seikka! Minusta näyttää siltä, että uskovaiset yrittävät selittää syntiä pois eivätkä tunnusta olevansa tottelemattomia Jumalaa kohtaan.

Vaikka pariuskollisuus avoliitossa ei ole haureuden syntiä sanan syvimmissä merkityksessä, on se kuitenkin toisen halpana pitämistä, koska avoliitossa ei oteta yhtä selvästi vastuuta niistä velvoitteista, joita yhdessä eläminen tuo mukanaan: mahdollisen raskauden ja muut yhteiset asiat. Avoliitto on aina aluksi kokeiluluonteista, vaikka siinä voidaan päätyä ajan kanssa lähes avioliittoa muistuttavaan parisuhteeseen, mutta avoliitto ja avioliitto ovat sittenkin eri asia. Uskoviille on tarkoitettu parisuhteen muodoksi vain avioliitto: avosuhteessa voidaan jatkaa vain sellaisissa poikkeustilanteissa, joita tulee tässä kirjoituksessa myöhemmin esille.

Suosittelen ja suosi sitä yhdessä elämisen muotoa, joka on sinusta vuorenvastasti ja selkeästi Jumalan tahto! Jos avioliiton solmiminen on sinusta jotakin muuta kuin Jumalan tahto ja avoliitto on ehdottomasti oikein Jumalan edessä, niin elä sitten avosuhteessa, mutta tiedä, että Jumala ei ole kanssasi samaa mieltä ja hän tuomitsee ne, jotka sinulle sellaista ovat menneet suosittelemaan. Liberaaliteologit vesittävät Jumalan sanaa ja suosittelevat sinulle maailman menoa Jumalan tahtona. Älä usko heitä vaan ojentaudu elämään Jumalan sanan ohjeiden mukaan, jotka löydät Raamatusta ja yhteen koottuna mm. tästä kirjoituksesta. Jumalan sanan opettajat opettavat Raamatun kirjoitusten kanssa yhtäpitävästi ja siitä tunnistat oikean opetuksen väärästä. Tarvitset myös Pyhän Hengen suotuisaa opastusta, ettet eksyisi ovelien eksyttäjien selityksiin vaan tietäisit sen, mikä on Jumalan tahto. Jos elät avoliitossa, niin tiedät hyvin yksinkertaisen testin avulla sen, oletko naimisissa vai et. Vastaa tähän kysymykseen:

"Oletko naimisissa?" Rehelliset ihmiset vastaavat: "En ole!" Kuuntele heitä ja omantuntosi sekä Jumalan sanan ääntä, niin pysyt totuudessa ja noudatat jalointa rakkauden käskyä, joka estää sinua tekemästä pahaa itsellesi ja lähimmäisellesi.

"Avoliitosta" puhuminen sekoittaa ajatukset ja sanatkin menevät helposti sekaisin. On viisaampaa ja oikeampaa puhua "avosuhteesta" ja tehdä selvä ero "avioliiton" ja "avoimen parisuhteen" välille. Näin ei eksytä pois Jumalan tahdosta vaan opetetaan oikein turvallista "avioliiton satamaa", joka on solmittu kestävästi kuolemaan asti ja lupauduttu siihen selkeästi suusanallisen vakuutuksen kautta. Avoliittolupaus tehdään vihkikaavan mukaan ja kunkin kulttuurin tavan mukaan. Jos kansan tavan mukaan on aikomus solmia vain tilapäisiä liittoja tai vaihtaa paria mielen ailahtelun mukaan, ei sitä tule pitää Jumalan tahdon mukaisena "avioliiton käytäntönä".

Jumalan tahto on se, että avioliitto solmitaan vakaassa aikomuksessa pysyä yhdessä kuolemaan asti. Jumalan tahdon mukaisessa avioliittoon vihkimisessä ei mennä naimisiin sen vuoksi, että kokeillaan, millaista seksi on ja miten yhdessä eläminen sujuu. Jumalan tahdon mukaan tehtäessä on ennen avioliiton solmimista lupauduttu kantamaan vastuu velvoitteista ja selvittämään yhdessä avioliiton ongelmat, niin että niistä voidaan selvitä ilman että liitto päättyy eroon. Näin avioliiton solmiminen on alusta asti turvallisempi ja parempi vaihtoehto kuin avoliitto.

Kenenkään uskovaisen ei pidä lähteä mukaan tämän maailman hengen mukaiseen liberaaliteologiaan, jossa väheksytään avioliiton pyhyyttä ja merkitystä, ja sanotaan avosuhdetta avoliitoksi tai sen vertaiseksi parisuhteen muodoksi. Sitä se ei Jumalan silmissä ole ja "avoliitto" ja "avioliitto" ovat eri asemassa myös maallisen lain mukaan. Jos ne olisivat yksi ja sama asia, olisi kaikilla avosuhteessa elävillä samat velvollisuudet ja oikeudet kuin avioliitossa olevilla. Niin kauan kuin asia ei ole näin, eivät "avoliitot" ole "avioliittoja"; ne ovat parisuhteita, joista on mahdollisuus lähteä pois ilman mitään sanktioita tai miettimisaikaa, toisin kuin avioliitosta. Avosuhteessa elävältä puuttuu avioliiton suoma turva ja suoja, jota avosuhteessa elävät eivät tahdo saada itselleen, koska he eivät tahdo sitoutua ja ottaa täyttä vastuuta kumppanistaan ja perheestään.

Avosuhde on parhaassa tapauksessa eräänlainen "kokeiluluonteinen avioliitto" (koe-avioliitto), jossa etsitään pitkäaikaista elinkumppania ja yksi tärkeä valinnan kriteeri on seksuaalinen suorituskyky. Huonoimmassa tapauksessa avosuhde on toisen törkeää hyväksikäyttämistä, jossa etsitään vain tyydytystä omille himoille ja tarpeille, mutta ei oteta mitään vastuuta "kumppanista". Heti kun ongelmia ilmenee, lähdetään avosuhteesta pois, ja aletaan seurustella jonkun toisen kanssa. Miten tällainen suhde voisi olla "Jumalan silmissä avioliitto", kun se ei ole sitä ihmistenkään silmissä?

Avoliiton pyhyys on kärsinyt inflaation

Valitettavasti avoliittoa ei enää arvosteta sillä tavalla kuin ennen tehtiin. Jotkut voivat mennä naimisiin muodin vuoksi tai kevytkenkäisesti, aikomatta olla uskollisia puolisolleen kuolemaan asti. Sellainen liitto ei ole paljon sen pyhempi kuin avoliitto. Voidaan sanoa niinkin voimakkaasti, että "uskollinen parisuhde avoliitossa, joka kestää kuolemaan asti, on parempi kuin uskottomuus avioliitossa."

Valitettavasti avosuhteesta puuttuu yleensä selvä sanallinen lupaus elää uskollisesti yhdessä kunnes kuolema erottaa. Avosuhde on aina alussa kokeiluluonteinen, mutta voi muuttua ajan saatossa lähes avioliittoa vastaavaksi parisuhteen muodoksi. Sitä ei pidä kuitenkaan suosia avioliiton kustannuksella vaan uskoville on tarkoitettu vain ja pelkästään avioliitto hyväksyttäväksi parisuhteen muodoksi. Jeesuksen seuraaja voi joutua elämään joskus olosuhteiden pakosta avosuhteessa, kun hänen puolisonsa ei tahdo mennä naimisiin, mutta

näiden tapausten perusteella ei voida hyväksyä kaikkia avosuhteita ja antaa lupaa elää niissä, jos kerran kristityille on mahdollista mennä naimisiin.

On yhteisöjä, joissa aviopuolison valinta on kovin eriskummallinen rituaali ja puolisoa voidaan vaihtaa mieltymysten mukaan kerran vuodessa (esim. Saharassa elää sellainen kansa). Sellaista käytäntöä ei tietenkään pidä suosia ja pitää Jumalan tahtona, että puolisoita vaihdetaan. Avioliiton solmiminen ei ole vuosituhansien saatossa tapahtunut aina Jumalan tahtoa kysymällä vaan siinä on ollut kyse taloudellisesta liitosta kahden eri perheen ja suvun välillä. Näin on syrjäytetty rakkaus avioliiton perustana ja menetelty ahneuden harjoittaman sydämen mukaan ja tehty syntiä: vanhemmat tekevät syntiä omia lapsiaan kohtaan, joka on hirveä asia, jos naittavat heitä vasten tahtoa rikkaisiin tai muuten heitä itseään hyödyttäviin liittoihin.

Avosuhteiden puolustajat ovat oikeassa siinä, että valitettavan monen avioliitto ei ole sen pyhempi kuin toisten avosuhde ja jotkut avoparit elävät jopa uskollisempina toisilleen kuin avioliitossa elävät: rakkaus toimii molemminpuolisesti. Se ei kuitenkaan kelpaa avosuhteen puolustuspuheeksi, että avosuhde olisi lähtökohtaisesti parempi vaihtoehto kuin avioliitto ja että avosuhde olisi aina Jumalan tahto.

Jumala on säätänyt Mooseksen kautta säädökset avioliittoa koskien. Niiden mukaan yhdyntä ei tarkoita avioliittoa ja kihla-aika on erotettu avioliiton solmimisesta ja avioliitosta. (2. Moos. 22:16-17; 5. Moos. 20:7) Mikään ei estä meitä noudattamasta näitä ohjeita ja pitämästä niitä Jumalan käskyinä. Vai onko teidän mielestänne avosuhde parempi vaihtoehto kuin avioliitto? Pitäisikö avosuhdetta alkaa suositella uskovaisille ja hyljätä avioliitto turhana perinnäissääntönä? Minä en ymmärrä sitä, että jotkut puolustavat avosuhdetta avioliiton vertaisena liittona ja avioliittona, mutta kehottavat silti menemään naimisiin: miksi ihmeessä, jos avosuhteessa kerran naimisissa jo ollaan?

Avioliitto - häät

Minä ymmärrän sellaista näkemystä ja pidän sitä hyvää tarkoittavana, jossa painotetaan sitä, että parisuhteen tulee kestää kuolemaan asti, eikä niinkään paljon painoteta virallisen avioliittoon vihkimisen merkitystä. Sen sijaan korostetaan rakkautta, sitoutumista, turvallisuutta, läheisyyttä, perheestä huolehtimista, hellyyttä ja muita hyviä asioita, joita myös avosuhteissa on nähtävillä. On tärkeämpää, että pariskunta on uskollinen toisilleen kuolemaan asti eikä eroa kuin se, että avioliitto on solmittu täsmälleen oikealla tavalla esivallan lakien ja yhteisön normien mukaan. Tästä huolimatta ei avosuhteita ole lupa pitää "avioliittoina Jumalan silmissä" ja opettaa sillä tavalla Jumalan seurakuntaa.

Itse asiassa monet elävät avioliitossa juuri sen vuoksi, että siitä on niin helppoa lähteä pois. He eivät tahdo sitoutua ja lupautua elämäänsä yhdessä kumppaninsa kanssa kuolemaan asti. He jättävät itselleen takaportin auki, niin että suhteesta on helppo lähteä pois heti, kun ongelmia ilmenee, tai löytyy joku "ihanampi ja parempi" kumppani jakamaan tätä elämää. Miten sellainen "suhde" voisi olla Jumalan tahto? Näemme tästä, että jo pelkkä vihkikaavassa annettu avioliittolupaus ja sitä seuraava puoliset toisiinsa sitova Suomen laki antavat parisuhteelle paremmat lähtökohdat elinikäiseen "liittoon". Sen sijaan, että avioliittoa pidettäisiin ehdistavana ja rajoittavana, tulisi sitä pitää suurimpana rakkauden osoituksena puolisoa kohtaan, koska siinä sitoudutaan rakastamaan häntä ja pitämään hänestä huoli "niin hyvinä kuin huonoina päivinä". Avosuhteessa elävät lähtevät joskus heti pois, kun ongelmia liitossa ilmenee. Sekö on sitä "aitoa ja sitoutunutta rakkautta", jollaiseksi avosuhteita on väitetty?

Raamattu on kirjoitettu alun perin heprean-, aramean- ja kreikankielellä. Siellä ei ole suomenkielen sanaa "avioliitto". Pelkän suomenkielisen käännökseen sanojen perusteella ei voida siten tehdä oikeaa oppia siitä, mikä on "avioliitto" ja mikä ei. Avioliitto voidaan määritellä Raamatun kokonaisilmoituksen perusteella. Se on puolisoitten välinen sopimus elää yhdessä

parisuhteessa, kunnes kuolema heidät erottaa. Parisuhde on solmittava siten kuin "liittoja" kunkin kansan ja kulttuurin tavoin solmitaan. Ne edellyttävät yhteisön hyväksyntää, tunnettavuutta, merkkiä ja todistajia, jotta liitto olisi laillisesti solmittu ja lainvoimainen. "Liiton osapuolia" koskevat kaikki samat säännöt ja säädökset kuin muitakin vastaavassa "liitossa eläviä". Avosuhteessa nämä kriteerit eivät täyty kovinkaan hyvin. Kumppanien keskinäinen sopimus ja se, että yhteisö tietää heidän asuvan yhdessä, ei sido heitä noudattamaan samoja sääntöjä ja säädöksiä, jotka koskevat vain avioliittoon vihittyjä pariskuntia. Niinpä avosuhteita ei voida pitää avioliitoina maallisen oikeuden silmissä.

Avosuhteet eivät ole avioliittoja Jumalankaan silmissä, vaikka sellaista väitettäisiin. Kristittyjen tulee noudattaa sen esivallan lakeja ja asetuksia, jonka alaisina he elävät. (Room. 13:1-7) Koska avosuhteilla ja avioliitolla on maallisen lain mukaan eri asema yhteiskunnassa, on meidän valittava se, joka vastaa paremmin Raamatun ilmoitusta siitä, mikä tai millainen on "avioliitto". Avioliiton tulee velvoittaa puolisoita, määrittellä heidän oikeutensa ja sitoa heidät noudattamaan liiton (sopimuksen) ehtoja, jotka ovat koko kansalle tai kulttuurille yhteiset. On oltava selvillä se, **mistä hetkestä avioliitto alkaa ja liitto on lainvoimainen sekä se, milloin se päättyy**. Avosuhteet eivät ole tästä viimeisestäkään syystä johtuen avioliittoja vaan parisuhteita, joita ei voida pitää avioliitoina Jumalan silmissä.

Kirkkoraamatussa on sana "avioliitto" vain yhden kerran, jakeessa Hebr.13:4.

"Avioliitto pidettäköön kunniassa kaikkien kesken, ja aviovuode saastuttamaton; sillä haureelliset ja avionrikkojat Jumala tuomitsee."
Hebr.13:4

Kreikankielen sana on tässä kohden "*gamos*" ja se tarkoittaa "häitä". Sana esiintyy Uudessa Testamentissa jakeissa Matt.22:2, 8; Luuk.12:36; Joh.2:2-3 Sen merkitys on näissä kohden "häät". Voitaisiin siis myös kääntää näin: "Häät pidettäköön kunniassa kaikkien kesken!" Jeesuksen ja apostolien aikana vietettiin häitä avioliiton solmimisen yhteydessä. Käytäntö, jonka mukaan mies ottaa vaimon luokseen asumaan ilman hääjuhlaa tai yhteisön hyväksymää rituaalia, ja elää avosuhteessa, ei ollut hyväksytty apostoleiden elämässä. Häät tuli pitää kunniassa ja mennä naimisiin. Näin tulee olla vielä tänä päivänä, jos tahdomme noudattaa Jumalan tahtoa.

Vanhassa Testamentissa on suomenkielisessä Raamatussa käytetty sanaa "avio" tai "ottaa avioksi", kun tarkoitetaan naimisiin menemistä. Verbi "jeibääm" ("*yabam*" / Blue Letter Bible) tarkoittaa veljen lesken ottamista vaimoksi ja esiintyy kolme kertaa, jakeissa 1Moos.38:8; 5Moos.25:5, 7. Vaimon ottamisen tapaa ei sanota eli sitä, ovatko hääjuhlat tarpeelliset vai eivät ja vihittiinkö pari seremonioin avioliittoon vai ei.

Hääjuhlat olivat käytössä ainakin Jaakobin ajoista lähtien ja oli selvää, että yhdyntää ei ollut harjoitettu ennen kuin isä antoi tyttärensä miehelle vaimoksi. 1Moos.29:17-30 Kaikki Raamatun kohdat puoltavat sellaista käytäntöä Jumalan tahtona, että yhdyntää ei harjoiteta ennen yhteen muuttamista ja avioitumista, riippumatta siitä, millä tavalla avioliitto solmittiin. Sellaista tapaa ei suosittu tai hyväksytty, että alettiin harjoittaa yhdyntää seurustelun aikana ennen yhteen muuttamista ja naimisiin menemistä, niin kuin nykyisin tehdään.

Jos joku "lankesi" Mooseksen lain antamisen jälkeen ennen avioliiton solmimista, niin miehellä oli suuri vastuu neitsyestä, jonka hän makasi. Hänen tuli ottaa tytär vaimokseen, vaikka olisi pitänyt häntä yhdynnän jälkeen vastenmielisenä, jos isä vain hänet vaimoksi antoi ja tytär suostui siihen. Jos isä ei antanut häntä vaimoksi miehelle, tuli tämän maksaa työstä siitä huolimatta täydet myötäjäiset eli siihen aikaan seksihurjastelu ennen avioliittoa tuli todella kalliiksi. Naista suojeltiin tällä tavalla lain käskyjen kautta. Suoja ei koskenut vain neidon kunniaa vaan myös hänen taloudellista asemaansa. Siihen aikaan ei ollut nimittäin tapana mennä naimisiin naisten kanssa, jotka olivat maanneet kymmenien miesten kanssa niin kuin nykyään tapahtuu. Koska naisten taloudellinen toimeentulo oli hyvin pitkälle miehen tuloista, turvattiin neitsyytensä menettäneille naisille heidän tulevaisuutensa pitkäksi aikaa

määrämällä makaamiseen syyllistyneelle miehelle täydet myötäjäiset, vaikka avioliitto ei toteutuisi. (2. Moos. 22:16-17) Tästä nähdään myös se, että pelkkä yhdyntä ei johtanut välttämättä avioliittoon, joten siitä ei saisi tehdä opetuksessa sellaista rituaalia, jonka kautta avioliitto solmittaisiin, vaikka siihen ryhtyvät eivät tahtoisi naimisiin mennä.

Patriarkkojen aikana oli yleensä tapana valita pojille puoliset oman kansan keskeltä. (1. Moos. 24) Silloin avioliitto ei ollut pelkästään tai useinkaan lähtökohtaisesti seurustelevan parin rakastumisen seurausta. Se oli kahden perheen ja suvun välinen liitto, jota vahvistettiin näyttämällä lapsia ristikkäin sukujen välillä. Vaikka tämä tapa ei vastaa meidän käsitystämme ihanteesta, on se ehkä silti parempi tapa kuin nykyinen. Silloinkin oli mahdollista rakastua puolisoonsa, jota ei ollut tavannut ennen häyötä, ja jos vanhemmat ajattelivat yhtään lastensa parasta, eivät he antaneet heitä kenelle tahansa. (j.67)

Aviopuoliso valitaan nykyään kokeilujen kautta yhtymällä moneen ehdokkaaseen, kunnes sopiva löytyy, ja sittenkään ei mennä heti naimisiin vaan jäädään ensin yhteen asumaan "avoliittoon". Tällainen käytäntö on selvästi Jumalan tahdon vastaista ja avioliittoa halventavaa, joka ei sovi kristityille uskovaisille. Nimikristityt ja jumalattomat tekevät joka tapauksessa, joita haluavat, joten he eivät alistu Jumalan lain alle. Avioliitto on Jumalan säättämä laki ja sitoo puoliset toisiinsa kuolemaan asti, ellei poikkeuksia oteta huomioon. Room.7:1-3; 1Kor.7:10-29; Matt.19:1-12 Nykyinen tapa lisää irtosuhteita, kun "sopivaa" ei monista kokeiluista huolimatta helpolla löydy. Miten kukaan voi olla ylpeä siitä, että hänen puolisonsa on maannut kenties kymmenien eri "ehdokkaiden" kanssa ennen kuin päätyi "minulle"?

Sana "aviollinen oikeus" esiintyy Raamatussa yhden kerran jakeessa 2Moos. 21:10. Hebreankielessä on käytetty sanaa "oonaa" ja se tarkoittaa vaimon oikeuksia yhteisessä asumismuodossa. ([ownah/BLB](#)) Sanakirjan mukaan merkitys on englanniksi "cohabitation, conjugal rights, duty of marriage" ja suomeksi "yhteisasuminen, aviolliset oikeudet, aviovelvollisuus". Laki määritteli siis Mooseksen aikana vaimon oikeudet eikä lakia saanut rikkoa. Jumala piti siis jo tuolloin huolen siitä puolisoista, joka olisi erotilanteissa "heikommalla" eli "huonommassa asemassa" ja vailla lain suojaa omaisuuden jaon sekä toimeentulon turvaamiseksi. Suomessa vastaavat oikeudet ja myös velvollisuudet määrittelee laki avioliitosta, joten se vastaa tarkemmin Raamatun käsitettä "aviosta" kuin "avosuhte", joka ei anna puolisoille samaa turvaa kuin avioliitto. Tätäkin taustaa vasten avosuhte on rikkomusta Jumalan säättämystä vastaan, mutta avioliitto on lain noudattamista kirjaimellisesti ja lain hengen mukaan.

Verbi "tehdä aviorikos" esiintyy Vanhassa Testamentissa 31 kertaa. Hebreankielessä verbi on 'na'āf' ([na'aph/BLB](#)) ja tarkoittaa uskottomuutta aviopuolisoa tai Herraa vastaan eli aviorikosta. Suomenkielessä käytetään sanontaa "rikkoo avio" tai "tehdä huorin". Seitsemäs käsky kuuluu sanatarkasti: "Älä tee aviorikosta!" 2Moos.20:14 Aviorikos on käytännössä seksin harjoittamista tai yhdyntää jonkun muun kuin oman aviopuolison kanssa. Se on suppeampi käsite kuin haureus, jota voidaan harjoittaa jopa oman aviopuolison kanssa, sillä se pitää sisällään kaikki perversiot ja luonnottomat tavat harjoittaa seksiä. Irstaus, riettaus ja hävytön sukupuolinen käytös ei sovi Jumalan valitsemille pyhille ja uskollisille Herran palvelijoille.

Hebreankielen verbiä "ba'al" ([ba'al/BLB](#)) käytetään Vanhassa Testamentissa 16 kertaa. Sen merkitys on "mennä naimisiin", "hallita", "pitää hallussaan" tai "omistaa". Verbi esiintyy mm. Jesajan kirjan luvussa 62 jakeessa 5:

"Sillä niinkuin nuori mies ottaa neitsyen avioksi, niin sinun lapsesi ottavat sinut omaksensa; ja niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta." Jes.62:5

Israelissa ja seurakunnassa oli itsestään selvää, että morsiamelta edellytettiin neitsyyttä häyönä. 5Moos.22:13-21. Raamatussa ei ole yhtään kohtaa, jossa puhuttaisiin yhdynnän harjoittamisesta ennen naimisiin menemistä ja pidettäisiin sitä Jumalan tahtona. Paavali

kirjoitti, "jos neitsyt menee naimisiin, niin hän ei tee syntiä." 1Kor.7:28 Hän oli kihlannut korinttolaiset yhdelle miehelle, Kristukselle, niin kuin puhtaan neitsyen. 2Kor.11:2 Jeesuksen äiti Miriam (latinaksi: Maria) oli neitsyt vielä silloin, kun Jumalan poika syntyi. Matt. 1:17-25. Raamatussa arvostetaan sukupuolista pidättäytymistä hääyöhön asti eikä seurusteluvaiheessa ollut kenelläkään eri lupaa harjoittaa seksiä kihlattunsa kanssa. Avioliitto ei alkanut kihlauksesta vaan häiden jälkeen: mies ja nainen yhtyivät toisiinsa vasta aviovuoteella. 5Moos.20:7; 22:13-21. Tämä on selvä Raamatun opetus eikä kristityillä ole lupaa harjoittaa seksiä ennen häyötä edes kihlattunsa kanssa, sillä se on syntiä Jumalan säätämää avioliittoa vastaan, joka sitoo puoliset toisiinsa kuolemaan asti. 2. Moos. 22:16-17; Room.7:1-3

Seksin harjoittaminen seurusteluvaiheessa on nykyään yleistä ja johtaa harvemmissä tapauksissa avioliittoon kuin eroon asti. Aviopuoliso valitaan nykyään seksin ja kokeilemisen perusteella. Tämä ei tarkoita välttämättä sitä, että avopari ei rakastaisi toisiaan, tarvitsisi hellyyttä ja turvallisuutta tai toisen läheisyyttä. Nämä asiat ovat yhteiset sekä avioparille että avoparille. Erottavat tekijät ovat ne, jotka ratkaisevat sen, mikä on Jumalan tahto, eivät yhdistävät tekijät. Joillakin ihmisillä on tapana katsoa vain yhdistäviä tekijöitä ja unohtaa kokonaan erottavat tekijät. Tällä tavalla voidaan sanoa langenneita enkeleitäkin "Jumalan enkeleiksi" eikä kukaan tiedä, että ne ovat pahoja demonisia riivaajahenkkiä, kun tästä pimeästä puolesta vaietaan kokonaan. Ottakaamme siis erottavat tekijät esille, kun vertaamme avosuhteita ja avioliittoa keskenään! Vain sillä tavalla löydämme Jumalan tahdon tässä asiassa. Uskovaisten ei ole lupa lähteä liberaaliteologioiden ja jumalattomien psykologioiden eksyttävälle linjalle ja yhtyä maailman tekopyhyyden ja valheen henkeen, joka eksyttää jopa valittuja, jos se vain mahdollista on.

Totuus on se, että avomarkkinoilla valitaan puolisoa samaan tapaan kuin urheilukilpailuissa etsitään voittajia. Parhaiten seksistä ja kokeiluluontoisesta seurustelusta selvinneet palkitaan avioliitolla, muut jäävät vielä harjoittelemaan: ehkä harjoitus tekee heistäkin joskus mestarin, niin että he kelpaavat seksuaalisen suorituksen ja miellyttämisen sekä muun hauskuuden tai hyvien ominaisuuksien perusteella jollekin ehdokkaalle "aviopuolisoksi"? Siihen voi mennä aikaa vuosia ja kymmeniä eri "kokelaita". Tämä ei voi olla Jumalan tahto ihmiseen nähden. Jumalan alkuperäinen tarkoitus on se, ettei yhdyntää tai seksiä harjoiteta ennen häyötä vaan sitä ennen on sovittu naimisiin menemisestä ja solmittu sitten avioliitto. Yhtyminen seurustelun aikana ei ole sama asia kuin yhtyminen vihityn puolison kanssa.

Vaikka Raamatussa ei mainita vihkimistä avioliiton solmivana rituaalina, on selvää, että jokainen avioliitto on solmittu kansan tai kulttuurin lakien ja kaikille yhteisen yleisen tavan mukaisella tavalla, niin että jokainen sopimuksen osapuoli on ollut tietoinen siitä, keitä sopimus koskee ja mihin velvoittaa puolisoita ja mitkä ovat heidän oikeutensa. Jokaiselle on ollut selvää myös se, milloin avioliitto on lainvoimainen ja milloin ei. Avosuhteista tämä piirre puuttuu. Avosuhteet eivät täytä tältäkin osin avioliiton käsitettä raamatullisella tavalla: niitä ei voida edes hyvällä tahdolla sanoa "avioliitoiksi Jumalan silmissä", jos tahdotaan noudattaa Jumalan sanan ohjeita tässä asiassa.

Suomen evankelisluterilaisen kirkon kotisivuilla lukee avioliiton kohdalla tällaista:

"Avioliitto on luomisessa perustettu instituutio. Tästä syystä kristillinen kirkko pitää niitäkin avioliittoja Jumalan tahdon mukaisina, joita ei ole solmittu kristillisin menoin. Esimerkiksi Intiassa tai Lähi-idässä hindulaisin tai islamilaisin menoin solmitut avioliitot ovat Jumalan edessä yhtä pyhiä kuin kristillisessä kirkossa tai maistraatissa solmitut liitot. Kirkko tunnustaa avioliitoiksi kaikki ne parisuhteet, jotka on solmittu vallitsevan kulttuurin yleisesti tunnustamalla tavalla."

Lähde: <http://www.evl.fi/sanasto/selitysA.htm> ("Aamenesta öylättiin", sanahaku)

Kirkko tunnustaa siten virallisesti solmitut ei-kristilliset avioliitot, kun ne on "solmittu kulttuurin yleisesti tunnustamalla tavalla". Selvyyden vuoksi on Suomessa esivallan säätämä laki, joka määrittelee avioliiton kaikille Suomen kansalaisille tasavertaisella tavalla. Kun avioliitto

solmitaan kaikkien yhteisesti tunnustamalla samanlaisella tavalla, ei kenellekään jää epäselvyyttä sen suhteen, milloin pariskunta on naimisissa ja milloin ei. Tästä syystä on virallisesti vihittyä avioliittoa pidettävä ainoana Jumalan tahdon mukaisena avioliittona maassamme, koska avosuhteissa ei kukaan tiedä, mistä hetkestä alkaen avioliitto on lainvoimainen ja mihin se sopimusosapuolet velvoittaa. Käytännössä mitään selkeää sopimusta ei ole tehty vaan pariskunta on muuttanut yhteen asumaan seurusteluvaiheen edettyä siihen vaiheeseen. Avioliiton solmimisesta ei ole yleensä päätetty lainkaan. Seurustelu on edennyt seksisuhteeseen ja siitä yhteistalouteen sekä perheen perustamiseen. Mitään selvää sitoutumista pysyvä parisuhteessa ei ole tehty ja niin siitä on helppoa lähteä pois mitään ilmoittamatta, jos siltä tuntuu tai kun vaikeudet kohtaavat. Miten tällaista parisuhteen muotoa voitaisiin pitää Jumalan tahtona ja "avioliittona"?

Vaikka avosuhte voi muistuttaa joidenkin parien elämässä lopputulokseltaan avioliittoa puolisoitten sitoutumisen ja perhe-elämän puolesta, ei se ole siitäkään huolimatta avioliitto Jumalan silmissä vaan jatkettua avosuhteessa elämistä. Sitä ei pidä asettaa koskaan samaan asemaan kuin avioliittoa, kun seurakunnassa opetetaan sitä, mikä on "Jumalan silmissä avioliitto". Väärä opetus on osaltaan edistämässä luopumusta seurakunnassa ja johtaa yhä suurempiin ongelmiin kristittyjen elämässä, kun ei tiedetä edes sitä, mihin avioliitto velvoittaa, miten se solmitaan ja milloin avioliitto on lainvoimainen. Näin epämääräistä ja epäselvää käytäntöä ei voida pitää Jumalan tahdon mukaisena eikä Pyhä Henki ole vaikuttanut niitä opetuskirjoituksia ja mielipidetekstejä, joita nykyään paljon eri keskustelufoorumeilla ja internetissä viljellään. Kristittyjen tulee sanoutua kokonaan irti avosuhdekäytännöstä ja puolustaa voimakkaasti avioliittoa Jumalan säätämystenä niin, että avioliitto solmitaan kansan tavan ja perinteen mukaan virallisen vihkimisen kautta, joka on kaikille yhdenvertainen ja samaa merkitsevä tapa solmia avioliitto, ja sitoo puoliset toisiinsa lain voimalla, niin kuin Raamattu puolisoita edellyttää. Room.7:1-3

"Häät" pidettäköön edelleen kunniaissa, niin kuin apostoleiden aikana tehtiin, sillä avionrikkojat ja haureelliset Jumala tuomitsee. Hebr.13:4

Ohjeistuksesta seurakunnalle

Näen pitkitetyn selibaatin vääränä niiden kohdalla, joille avioliitto on Jumalan suunnittelema juttu. Naimisiin voidaan mennä hyvinkin nuorina opiskelun vielä jatkuessa eikä silloin rikota Jumalan tahtoa vastaan. On oltava silti varuillaan, ettei vain tehdä hätiköityjä päätöksiä ja mennä naimisiin vain siksi, että saadaan lupa yhdyntään, mistä uskovaisia paljon syytetään ja moni varmaan erehdyksessä sen vuoksi naimisiin meneekin.

Mutta voisiko olla oikein aloittaa sukupuolielämä jo seurusteluvaiheessa, mitä maailma suosittelee, eikä vasta aviovuoteessa? Eikö yhdyntä seurusteluaikana johda toistuviin eroihin ja hylätyksi tulemisen kokemuksiin, siihen että harjoitetaan seksiä monen kumppanin aikana tämän elämän aikana? Siihen se tilastojen ja kokemusten valossa selvästi johtaa. Eikä seksin harjoittaminen voi todellisuudessa paljonkaan parantua – jos parantuu ollenkaan – sillä tavalla, että harjoitellaan sitä monen eri kumppanin kanssa. Sen pitäisi parantua pikemmin sillä tavalla, että harjoitellaan vain yhden kumppanin kanssa. Eivätkö jäätanssijatkin tule mestareiksi siten, että harjoittelevat ja kilpailevatkin yhden ja saman parin kanssa? Samoin on avioelämän laita, kun se oikein hoidetaan. Ja täytyyhän sen olla psyykenkin kannalta paljon parempi vaihtoehto, että harjoitetaan seksiä vain yhden kumppanin kanssa tämän elämän aikana sen sijaan, että häväistään oma ruumis tarjoamalla sitä monille kumppaneille?

Minä en uskalla opettaa siten, että Jumala näkee avosuhteessa elävän pariskunnan "miehenä ja vaimona" eli pitää heitä avioparina. Pyhä Henki ei ole sanonut minulle sellaista, että Jumala näkee avosuhteet avioliittoina, vaikka niissä on eletty vuosikausia niin kuin mies ja vaimo sekä lapsia tehty. On silti väärin mennä "huorittelemaan" ja "haukkumaan haurellisiksi" näitä harvoja pariuskollisia lähimmäisiä avosuhteessa. Pidän heidän syntiään enemmänkin

tottelemattomuutena Jumalan avioliittosäädöstä vastaan kuin "haureuden syntinä". Avosuhteessa eläminen johtuu uskon ja ymmärryksen puutteesta. He elävät tämän maailman ajan hengen mukaan eivätkä tiedä paremmasta. Kristityn ei pidä lähteä mukaan tähän samaan ansaan vaan hänen tulee kunnioittaa lakeja ja asetuksia, niin että menee yleisesti hyväksytyllä tavalla naimisiin puolisonsa kanssa. Uskovaisen tulee kehottaa uskosta osattomia menemään naimisiin sen sijaan, että sanoisivat heidän avosuhteensa olevan täsmälleen sama asia kuin avioliitto Jumalan silmissä.

Minä en tee niin kuin jotkut uskovaiset tekevät, ja käskevät uskoon tulleen heti erota uskosta osattomasta avopuolisostaan. Minusta päätöksen tekemisellä ei ole mikään kiire tässä asiassa. Jos kristityn on parasta erota eriuskoisesta puolisostaan, niin sen voi tehdä myöhemminkin. Jotkut väittävät tosin sellaista, että kun kristitty eroaa heti, niin se puhuttelee sitä toista ja tämä tulee nopeasti uskoon. Ehkä se toimii jonkun kohdalla, mutta mitään sääntöä tästä ei voi tehdä. Kokemusteni perusteella näyttäisi pikemmin todennäköiseltä se, että uskosta osaton avopuoliso ei tule uskoon ja ero olisi sitten lopulta kuitenkin edessä. Ei sitä silti tarvitse kiirehtiä. Voi tapahtua nimittäin myös niin, että se toinen tulee uskoon lyhyen ajan sisällä, kun kristitty jää hänen luokseen asumaan, eikä ota heti hänestä eroa. He voivat mennä sen jälkeen naimisiin.

Sekään ei ole kokonaan pois suljettu vaihtoehto, että kristitty menee naimisiin uskosta osattoman avopuolison kanssa, jos tämä vain suostuu siihen. Tämä voi olla hyvä ratkaisu etenkin silloin, kun parilla on yhteisiä lapsia. (vrt. 1. Kor. 7:12-16) On siinä kuitenkin omat riskinsä, jos kristitty menee naimisiin eriuskoisen kanssa. Seka-avioliitoista on usein monenlaista haittaa kristitylle, kun puoliso vetää maailmaan ja oma mieli olisi Jumalan tykö ja seurakuntaan. Ristiriidat voivat saada kristityn jopa luopumaan uskostaan sen sijaan, että uskosta osaton kääntyisi Jumalan tykö. (ks. 2: Kor. 6:14-18; Esra 9-10; 1. Kun, 11)

Kristittyjen ei pidä pakottaa uskoon tulleita toimimaan jollakin tietyllä tavalla tässä tilanteessa. Heitä ei saa uhkailla ikuisella tuomiolla ja kadotuksella, jos he eivät suostu tekemään sitä tai tätä. Päätökset tulee saada tehdä rauhassa ja rakkaudesta totuuteen eikä helvetin tuomion pelosta. Helvetillä pelottelu on sikäläkin Jumalan tahdon vastaista, että sellaista rangaistusta ei ole Raamatussa syntisille määrätty. Jumalan säätämä rangaistus synnistä on kuolema ja ruumiin katoaminen; se on lopullinen ja peruuttamaton kuoleman ylösnousemuksen ja viimeisen tuomion jälkeen. Sitä kutsutaan nimellä "toinen kuolema", eikä sen jälkeen ole enää mahdollista saada iankaikkista elämää ylösnousemuksen kautta. Paha on saanut silloin palkkansa ja poistettu tulella puhdistettavasta maasta, johon vanhurskaat jäävät asumaan.

Uskovia ei pidä myöskään pakottaa naimisiin, jos he lankeavat seksiin avioliiton ulkopuolella eli seurusteluvaiheessa tai irtosuhteisiin. Mooseksen lain säädökset velvoittivat miehen ottamaan neitsyt vaimokseen tai jos isä ei häntä antaisi, niin hänen tuli maksaa siitä huolimatta täydet myötäjäiset. Nykyään ei myötäjäiskäytäntöä ole olemassa, eivätkä vanhemmat päätä ainakaan yksin siitä, kenen kanssa heidän lapsensa menevät naimisiin. 2Moos.22.16-17; 5Moos.22:28-29 Vaikka tämä Mooseksen lain kohta ei suoraan sido kristittyjä, niin epäsuorasti kuitenkin, koska tässä on kyse haureuden synnistä, ja neidon kunnian kannalta olisi suotavaa, että mies ottaisi vastuun, jos makaa hänen kanssaan. Jos avioliitto kuitenkin peruuntuu, niin tässä asiassa langenneet voivat mennä myöhemmin naimisiin jonkun muun kristityn kanssa, mutta avioliiton ulkopuolisia seksisuhteita tulee tietysti karttaa.

Kokeiluluontoinen liitto

Nuoret harjoittavat seksiä ja muuttavat sen takia yhteen ennen vihille menemistä, että he kokeilevat, sopivatko he yhteen vai eivät. Sitoutuminen ja päätös elää yhdessä koko lopun elämän on siinä vaiheessa tekemättä. Monella voi olla tässä vaiheessa vähintään sanaton toivomus pysyä yhdessä, kunnes kuolema erottaa ja vaatimus olla pariuskollinen. Tämä ei tee avosuhteesta ja esiaviollisesta seksistä synnitöntä tapaa perustaa perhe: avosuhte ei ole avioliitto ja on siksi tuomittava synniksi, että se vahingoittaa ihmisiä.

Seurusteluajana seksisuhteeseen ryhtyvät karttavat todellisuudessa vastuuta toisistaan ja mahdollisesti syntyvistä tulevista lapsistaan. He haluavat nauttia aviollisista iloista ilman asianmukaista sitoutumista ja vastuuta. Liian varhaiset seksikokeilut johtavat myös harkitsemattomiin ihmissuhteisiin ja sydänsuruihin. Ensin tulisi tutustua mahdolliseen tulevaan puolisoonsa kunnolla ja vasta sitten harkita parisuhdetta hänen kanssaan. Ja kun kristityistä on kysymys: ensin tulisi mennä naimisiin ja vasta sitten aloittaa yhteinen elämä aviovuoteessa.

Omaan elinkumppaniin sitoutumisen ei tulisi perustua seksin harjoittamiseen vaan ystäväyteen ja sielujen väliseen kumppanuuteen. Silloin pari selviää niistäkin ajoista, kun seksiä ei voida harjoittaa: raskaus, synnytykset, työmatkat, jne. Jos suhde perustuu nautinnonhakuiseen seksiin ja itsensä tyydyttämiseen toisen ruumista hyväksi käyttämällä, ei suhde ole terveellä pohjalla. Aviopuolisoa ei tulisi myöskään valita seksikokeilujen kautta. Kun sopiva puoliso löytyy muilla perusteilla, niin seksiä ehditään harjoitella riittävästi sen yhden ja saman puolison kanssa. Parisuhteella on silloin jo lähtökohtaisesti parempi mahdollisuus onnistua, koska ei ole entisiä heiloja mustaamassa mainetta ja aiheuttamassa mustasukkaisuutta. Ja kun Jumala on liiton todistaja ja siunaaja, niin menestys on paljon varmemmalla pohjalla kuin seksikokeilujen kautta löydettyjen kumppanien kanssa.

Jos olet harjoittanut sukupuoliyhteyttä seurustelun aikana ja elät avosuhteessa, ja puolustat avosuuhdetta kristittyinä ja vertaat sitä avioliittoon, niin vastaa itsellesi seuraaviin kysymyksiin ja mieti, mikä on totta ja mikä valhetta?

Kysy itseltäsi, menitkö ensimmäisen kerran elämässäsi sänkyyn niin, että sinulla ja parillasi oli sovittu etukäteen se, että elätte yhdessä koko elämänne ja sitoudutte sillä tavalla toisiinne avioliiton sitein? Vai harjoititteko seksiä himon tyydyttämiseksi ja kokeilumielessä, koska se oli houkuttelevaa, jännittävää, uutta, yleinen tapa ja jopa kiellettyä?

Rehellinen ihminen tunnustaa, että seksi ennen avioliittoa ensimmäisillä kerroilla on aina kokeiluluontoista ja nautinnonhakuista eikä sitä edellä molemminpuolinen vakaa päätös mennä naimisiin. Samaa voidaan sanoa yhteen muuttamisesta eli "avoliitosta". Sekin on alussa kokeiluluontoista ja voi muuttua sitovaksi niin kuin avioliitto vasta pitkän ajan kuluttua. Yleensä avosuhteesta puuttuu kokonaan selkeä suusanallinen sopimus elää puolison kanssa, kunnes kuolema erottaa. Tällaista kokeiluluontoista ja nautinnonhakuista himojen tyydyttämistä ja yhdessä asumista ei voida tukea tai hyväksyä sanomalla sitä Jumalan tahdon mukaiseksi avioliitoksi. Jos joku tekee sellaista, syyllistyy hän syntiin ja rohkaisee muita tekemään syntiä, elämään synnissä.

Avioliiton ulkopuolinen seksi

Avosuhteessa on aina kyse avioliiton ulkopuolisesta seksistä, joka on syntiä Jumalan silmissä. Seksikokeilut eivät ole Jumalan silmissä avioliiton solmimista, vaikka ne johtaisivat pitkään parisuhteeseen.

Tässä on vielä kertauksena se, miten synnillinen avosuuhde alkaa.

1) aletaan seurustella ja kokeillaan seksiä yhdessä seurustelun kestäessä
- kummallakaan ei ole aikomusta solmia avioliittoa tässä vaiheessa eikä sellaisesta ole puhuttu tai sovittu, että mennään naimisiin

2) jos seksisuuhde sujuu, niin seuraava askel on kokeilla yhdessä elämistä eli muutetaan yhteen
- vieläköän ei olla valmiita sitoutumaan avioliiton sitein vaan kokeillaan, olisiko tämä mahdollisesti "se oikea"

En parhaalla tahdollanikaan voi pitää tätä parinmuodostusta synnittömänä tapana tai "avioliiton syntymisenä". Voitko sinä? Kristityn sananjulistajan ei missään tapauksessa pitäisi puolustaa avosuhteita sillä tavalla, että sanoo niiden olevan "Jumalan silmissä avioliitto". Jos tähän väärään opetukseen on syyllistytty, niin se on syytä hylätä ja korjata opetusta Jumalan tahdon mukaiseksi.

Muutos avioliiton solmimisen ja yhteisen elämän käytännössä

Avosuhteet ovat tuoneet ylimääräisiä mutkia matkaan. Ennen ei ollut lupa elää avosuhteissa, joten parit olivat järkiään naimisissa, jos yhdessä elivät. Silloin välttyttiin nykyisen kaltaisilta tilanteilta, jolloin eletään yhdessä vaikka ei olla sitouduttu elinikäiseen liittoon. Sellainen löysä parisuhde ei tietenkään sido uskovaista vaan hän on vapaa eroamaan avopuolisostaan ja menemään toiselle, kristitylle, jos niin on Jumalan tahto. Uskosta osatonta eivät tällaiset kokeiluliitot sido muutenkaan: ei siinä uskovaisen sana paljon paina. Oletko huomannut tämän?

Minä olen: tuntemani nuoret eroavat ja menevät uudelle, eroavat ja menevät uudelle - ja joka kerta on "se oikea", kun uuden kanssa mennään yhteen ja aiotaan mennä naimisiinkin, mutta eipä sitä vain tapahdu, kun ero jo tulee. Tarkoitus ei ehkä ole suoraan kokeilu, mutta sitä se käytännössä siis kuitenkin on. Ensin harjoitellaan seksiä lyhyen tuttavuuden jälkeen ja muutetaan yhteen, mutta kun se ei onnistukaan, niin sitten petytään ja erotaan. Sydämet särkyvät ja paljon vahinkoa tapahtuu. Tämähän on muka Jumalan silmissä avioliitossa elämistä? Ei varmasti ole! Nämä ovat seksikokeiluja ja avoimia parisuhteita: eivät avioliittoja.

Nuoret ovat vilpittömiä halussaan elää yhden kanssa lopun ikäänsä, mutta niin ei vain tapahdu. Syy on jumalattomuudessa ja himoissa: siinä, että parisuhde aloitetaan väärällä tavalla, seurusteluvaiheen seksillä. Parisuhteita ei solmita Jumalan tahdon mukaan vaan himojen tyydyttämiseksi ja kokeilumielessä, vaikka mitä muuta sanottaisiin. Ihastumiset ja rakastumiset eivät anna oikeutta antautua esiaviolliseen seksiin. Jumalan tahdon mukaan sen tulisi johtaa seurusteluun ja sen kautta mahdolliseen kihlaukseen ja lopulta avioliiton solmimiseen, minkä jälkeen on lupa "tulla yhdeksi lihaksi" Raamatun opettamalla tavalla.

Näin se menee

Mihin avosuhteen puolustajien opetus käytännössä johtaa? He selittävät asioita hyvin taitavasti ja puhuvat kauniisti suloisilla sanoilla pariuskollisuuden sekä sitoutumisen puolesta, mutta käytännössä heidän opetuksensa noudattaminen johdattaa nuoret ja vanhemmatkin esiaviollista seksiä harjoittavat ihmiset syntiin.

Avosuhteen puolustajat eivät pidä syntinä sitä, kun murrosikäiset tai vähän vanhemmatkin alkavat harjoittaa seksiä, kunhan pysyvät yhdessä loppuun asti - sama pätee kaikkiin esiaviollisiin suhteisiin. He eivät siis edellytä vihille menemistä, jotta seksi olisi luvallista eikä syntiä. Tätä he opettavat nuorille ja omille lapsilleenkin, jos asioista yleensä puhutaan.

Nuoret ottavat mielellään vastaan tällaisen "helpotuksen" elämänsä ja seurusteluunsa. He eivät odota vihille asti vaan alkavat harjoittaa seksiä seurusteluvaiheessa niin kuin tämän maailman nuoret tekevät. Heillä on vakaa aikomus olla uskollinen sille toiselle ja pysyä hänen kanssaan lopun ikäänsä. Tämä on heidän toiveensa.

Käytännössä käy kuitenkin niin, että melkein jokainen seksikokeilu ja yhdessä elämisen kokeilu päättyy eroon. Mitä sitten? Ei muuta kuin uutta kokeilemaan, koska se ei ole avosuhteita

puoltavan opetuksen mukaan syntiä – vai onko?

Mitä sitten, kun ensimmäinen kokeilu ei johdakaan pysyvään parisuhteeseen? Onko seksin kokeileminen toisen partnerin kanssa näillä periaatteilla syntiä vai ei? Entä kolmannen tai neljännen kanssa, jne.? Siihen kokeilu käytännössä suurimman osan kohdalla johtaa. Ei pidä olla niin lapsellinen, että luulee seksikokeilujen johtavan pysyviin parisuhteisiin, kun sellaiseen kehottaa, mutta ei vaadi samalla vihillä käymistä ja virallista sitoutumista avioliittoon.

Monilla seksin ja yhdessä elämisen kokeilijalla on todellinen halu olla uskollinen ja pysyä yhdessä kuolemaan asti. En ole niin tyhmä, että väittäisin kaikkien jumalattomien ja nyt myös uskovaisten pelkästään irستاilevan ilman aikomusta pysyä pariuskollisena ja ilman suunnitelmia elää loppuun asti sen yhden kanssa. Tämä on useimpien toive, kun alkavat seksiä harjoittaa. Käytännössä se toive ei kuitenkaan toteudu, mutta avosuhteen puolustajat muiden kaltaistensa kanssa ovat vastuussa siitä, että nuoret saavat väärää opetusta seksin luvallisuudesta ennen vihille menoa.

Avosuhteen puolustajat yrittävät paeta asioita siihen, kun joidenkin harvojen seksikokeilu ynnä yhdessä eläminen on muuttunut sitovammaksi ja heille on tullut yhteisiä lapsia. Avosuhte muuttuu ajan myötä yhä enemmän avioliittoa muistuttavaksi sen sisällön puolesta, vaikka avioliittoa ei ole laillisesti solmittukaan. En ole järjetön tai raaka, niin että käskisin ihmisten erota tällaisista suhteista. Opetan selvästi, että silloin on parasta mennä naimisiin. Mutta avosuhte ei sido kokeilemaan lähtenytä nuorta kristittyä: hänen on lupa erota uskosta osattomasta syntikaveristaan, vaikka pakko niin ei ole tehdä. Syntiä se nimittäin on, kun lähdetään seksiä ja yhdessä elämistä harjoittamaan ennen vihillä käymistä. On aivan varmaa, että se on kokeiluluontoista. Älä ole mieletön, niin että lähtisit kumoamaan päivän selviä asioita! Nuoret eivät itsekään ole sitoutuneet toisiinsa avioliiton lupauksin vaan korkeintaan toivovat sitä, että tämä olisi "se oikea", kenen kanssa "harjoittelevat avioliittoa".

Seurakuntien vanhinten olisi hyvä tietää, ketkä heidän seurakuntansa jäsenet opettavat lapsille seurakunnassa sitä, että seksin harjoittaminen ennen avioliiton solmimista ei olisi syntiä, ja että avosuhte on "Jumalan silmissä avoliitto". Tämä kirjoitus sai alkunsa siitä, että eräs tällainen rouva opetti omassa seurakunnassaan ja uskovien keskustelufoorumeilla kristittyjen lapsille tällaisia asioita. Jos nyt seurakunnan vanhimmat tietäisivät, kuka tällaisia opetuksia seurakunnassa levittää, tulisi asiaan puuttua kurinpidollisin toimin. Tarvittaessa väärän opetuksen levittäjät tulee jopa erottaa pyhien yhteydestä. Tämä tapahtuisi nuorten ja lasten parhaaksi, ei heidän tuhomiseen. Näin säästyttäisiin väärästä opetuksesta johtuvista sydänten särkymisistä ja hajonneista perheistä.

Mikä on seurakuntien saarnaajien ja pastoreiden kanta tähän asiaan? Miten sinä opetat tai opettaisit seurakuntasi nuoria sukupuolisiveyteen liittyvissä asioissa? Puuttuisitko väärään opetukseen ja noudattaisit kurinpitoa seurakunnassa, jos tietäisit, ketkä tähän syyllistyvät?

Loppusanat

Olen muokannut tätä artikkelia ja poistanut siitä suuren osan erityisesti sen loppuosasta. Asiat voisi sanoa paljon lyhyemminkin. Kaikkea ei tässä tullut silti sanotuksi. Joitakin Raamatun kohtia ja opetuksia on käsitelty toisessa kirjoituksessani nimeltään "[Avioliiton ulkopuolinen seksi, avoliitto ja avioliitto](#)".

Petteri Haipola 20.5.2006, muokattu viimeksi 6.11.2011